

LUMEA JUSTITIEI

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI
Dosar nr. #####/100/2020

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența
Regulamentului U.E. 2016/679
ECLI:RO:CACLJ:2022:018.#####

DECIZIA PENALĂ NR. ###/A/2022
Ședința publică din data de 17 iunie 2022
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE : #####
JUDECĂTOR : #####
GREFIER : #####

MINISTERUL PUBLIC – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
– Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj reprezentat prin procuror :
#####

S-a luat în examinare, în vederea pronunțării, apelul declarat de către
MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE
CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE – SERVICIUL
TERITORIAL CLUJ - BIROUL TERITORIAL ##### MARE împotriva sentinței penale
nr. # din 17 ianuarie 2022, pronunțată de către Tribunalul #####, în dosar nr.
#####/100/2020, în care inculpatul ##### a fost trimis în judecată prin
rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția
Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj – Biroul Teritorial ##### Mare, emis în
dosarul de urmărire penală nr. ##/P/2020, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în
serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000
raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 35 alin. 1 C.pen.

S-a făcut referatul cauzei, constatându-se că mersul dezbaterilor și susținerile
părților au fost consemnate în cuprinsul încheierii de ședință din data de 18 aprilie 2022,
încheiere care este parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA:

Asupra apelului penal de față,

Prin sentința penală nr. # din data de 17 ianuarie 2022 pronunțată în dosarul nr.
#####/100/2020 al Tribunalului #####, în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. raportat la
art. 16 lit.b teza întâi C. pr. pen. s-a dispus achitarea inculpatului ##### -

pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 35 alin.1 C.pen.(2 acte materiale).

În temeiul art.397 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 25 alin. 5 C.pr. pen. a fost lăsată nesoluționată acțiunea civilă.

Au fost menținute măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanța procurorului din data de 27.08.2020 în dosarul 66 /P/2020 al DNA - Biroul Teritorial ##### Mare.

Conform art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul din data de 6 octombrie 2020, întocmit în dosarul nr. ##/P/2020 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj - Biroul Teritorial ##### Mare, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului ##### ##### ##### pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal.

Pentru a dispune această soluție, procurorul a reținut următoarea stare de fapt:

Inculpatul ##### ##### ##### a îndeplinit funcția de primar al municipiului Sighetu Marmației în perioada 22.06.2012-24.06.2016, iar numitul ##### ##### cea de director economic al Direcției Economice din cadrul Primăriei municipiului Sighetu Marmației în perioada ##### # ##.04.2017.

I. Prin rechizitoriul adoptat în dosarul nr. ###/P/2013 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul teritorial Cluj - Biroul teritorial ##### Mare s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților ##### ##### #####, ##### ##### și ##### ##### ##### pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Pentru a se dispune astfel s-a reținut faptul că inculpatul ##### ##### #####, în calitate de viceprimar al municipiului Sighetu Marmației, în exercitarea atribuțiilor stabilite prin Legea nr. 215/2001 și prin dispoziția nr. ##### a Primarului municipiului Sighetu Marmației, în data de 18.11.2009 a încheiat și semnat contractul de închiriere nr. 1321/18.11.2010 cu S.C. ##### S.R.L. din Oradea, având ca obiect închirierea de către Primăria municipiului Sighetu Marmației a zece automate de vânzare a tichetelor de parcare cu prețul de 200/euro/lună/parcometru fără a fi emisă o hotărâre de consiliu local în acest sens, cauzând municipiului Sighetu Marmației un prejudiciu de 703.348,78.

Cu privire la inculpații ##### ##### (director economic al Direcției Economice din cadrul Primăriei municipiului Sighetu Marmației) și ##### ##### (consilier juridic al Primăriei municipiului Sighetu Marmației) s-a reținut că au semnat contractul de închiriere susmenționat alături de inculpatul ##### #####, cu încălcarea dispozițiilor legale privind achizițiile.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Tribunalului ##### sub nr. #####/100/2014 din 11.04.2014.

Rechizitoriul i-a fost comunicat inculpatului ##### de către judecătorul de cameră preliminară în 17.04.2014, ulterior inculpatul a formulat cereri și excepții prin intermediul apărătorului ales, în data de 18.06.2014 acestea fiind soluționate prin încheierea finală de cameră preliminară.

A rezultat așadar că în 17.04.2014 sau imediat după această dată inculpatul ##### a luat la cunoștință de împrejurarea că s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului #####.

În raport de funcția publică deținută - cea de director economic al Direcției Economice din cadrul Primăriei municipiului Sighetu Marmăției, numitului ##### îi erau aplicabile prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

Potrivit art. 2 alin. 1 din Legea nr. 188/1999 (forma în vigoare la data de 17.04.2014), funcția publică reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome.

Conform art. 54 lit. h din actul normativ sus-enunțat, „poate ocupa o funcție publică persoana care îndeplinește următoarele condiții: nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni (...) de corupție și de serviciu, (...)”.

Potrivit art. 86 alin. 2 din Legea nr. 188/1999, în cazul în care funcționarul public este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h, persoana care are competența legală de numire în funcția publică va dispune suspendarea funcționarului public din funcția publică pe care o deține.

Conform art. 94 alin. 1 lit. m din actul normativ sus-menționat, raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public a fost trimis în judecată pentru comiterea vreunei infracțiuni de natura celor prevăzute în art. 54 lit. h din această lege.

Potrivit prevederilor art. 95 alin. 4 din Legea nr. 188/1999, suspendarea raportului de serviciu se constată în cazurile prevăzute la alin. (1) și la art. 94 alin. (1), precum și în alte cazuri reglementate prin legi speciale, respectiv se aprobă în cazul prevăzut la alin. (2), prin act administrativ al persoanei care are competența numirii în funcția publică.

Conform art. 62 alin. 2 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală (forma în vigoare în 17.04.2014), primarul asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local; dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale miniștrilor, ale celorlalți conducători ai autorităților administrației publice centrale, ale prefectului, precum și a hotărârilor consiliului județean, în condițiile legii.

Potrivit prevederilor art. 63 alin. 1 lit. e din actul normativ sus-menționat, primarul numește, sancționează și dispune suspendarea, modificarea și încetarea raporturilor de serviciu sau, după caz, a raporturilor de muncă, în condițiile legii, pentru personalul din cadrul aparatului de specialitate, precum și pentru conducătorii instituțiilor și serviciilor publice de interes local.

Din analiza coroborată a prevederilor legale sus-enunțate a rezultat în mod explicit faptul că inculpatul #####, în calitate de primar în funcție al municipiului Sighetu Marmației, în data de 17.04.2014 sau imediat după această dată, cunoscând în mod cert împrejurarea că un funcționar public din subordinea sa a fost trimis în judecată pentru comiterea unei infracțiuni de serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, avea obligația legală de a dispune/constata suspendarea raporturilor de serviciu ale acestuia prin emiterea unui act administrativ (dispoziție).

Prin încălcarea prevederilor legale menționate mai sus, inculpatul #####, cu intenție, a omis a dispune/constata suspendarea raporturilor de serviciu ale numitului #####, menținându-l în continuare în funcție, cu consecința acordării pe nedrept a drepturilor salariale și a plății contribuțiilor stabilite potrivit legii pe seama acestuia și în mod corelativ a producerii unei pagube în quantum echivalent persoanei vătămate - #####.

II. Prin rechizitoriul din 09.07.2014 adoptat în dosarul nr. ##/P/2014 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul teritorial Cluj - Biroul Teritorial ##### Mare s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților ##### și ##### pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Pentru a se dispune astfel, cu privire la inculpatul ##### s-a reținut faptul că acesta, în calitate de director economic la Primăria municipiului Sighetu Marmației, în perioada februarie-martie 2014, l-a contactat pe domnul avocat #####, a purtat discuții cu acesta cu privire la încheierea unui contract de consultanță juridică, iar în data de 04.03.2014, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit în mod defectuos anumite acte, respectiv a încheiat și semnat contractul de asistență juridică nr. 001709/04.03.2014 fără a fi împuternicit în acest sens și a efectuat plata sumei de 10.000 lei (onorariu avocat) cu încălcarea prevederilor art. 1 din O.U.#. nr. 26/2012, cauzând un prejudiciu de 10.000 lei municipiului Sighetu Marmației.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Tribunalului ##### sub nr. #####/100/2014 din 17.07.2014.

Rechizitoriul a fost comunicat inculpatului ##### de către judecătorul de cameră preliminară în 06.08.2014, ulterior inculpatul a formulat cereri și excepții prin intermediul apărătorului ales, iar în data de 29.10.2014 acestea au fost soluționate prin încheierea finală de cameră preliminară.

Așadar, în raport de împrejurarea că numitul ##### a fost trimis din nou în judecată pentru comiterea unei infracțiuni de serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, potrivit prevederilor legale menționate mai sus, în vigoare și la data de 06.08.2014, inculpatul ##### avea obligația de a dispune/constata suspendarea raporturilor de serviciu ale funcționarului public din subordinea sa, prin emiterea unui act administrativ (dispoziție).

Prin încălcarea prevederilor legale menționate mai sus, inculpatul #####, cu intenție, a omis a dispune/constata suspendarea de drept a raporturilor de

serviciu ale numitului ##### #####, menținându-l în continuare în funcție pe toată durata mandatului său de primar până la 24.06.2014, cu consecința acordării pe nedrept a drepturilor salariale și a plății contribuțiilor stabilite potrivit legii pe seama acestuia și în mod corelativ a producerii unei pagube în cuantum echivalent persoanei vătămate - ##### #####.

Prin comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, persoanei vătămate - ##### ##### ##### # ##### ## ##### ## ##### ## ###.951 lei aferent perioadei aprilie 2014 - iunie 2016 (din care 72.864 lei - drepturi salariale nete efectiv încasate de numitul ##### #####, iar diferența de 28.087 lei contribuții legale plătite de angajator pentru angajat) și, în mod corelativ, i s-a procurat un folos necuvenit în același cuantum funcționarului public ##### #####.

Persoana vătămată ##### #####, reprezentată de primar, s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 100.951 lei.

Din relațiile comunicate de către Primăria municipiului Sighetu Marmației a rezultat faptul că, în perioada #####, la nivelul acestei instituții nu au existat proceduri/metodologii care să reglementeze modalitatea în care se dispune suspendarea din funcție a funcționarilor publici în cazurile prevăzute de lege.

Din declarația martorului ##### #####, persoană care a îndeplinit funcția de secretar general al municipiului Sighetu Marmației la data faptei, a rezultat că la nivelul ante-menționatei instituții era de notorietate faptul că inculpatul și numitul ##### ##### sunt cercetați în diferite dosare penale, precum și împrejurarea că la nivelul primăriei nu existau proceduri interne care să reglementeze suspendarea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici.

Procedând la judecarea cauzei în baza probațiunii administrate, tribunalul a reținut următoarele:

Inculpatul ##### ##### a îndeplinit funcția de primar al Municipiului Sighetu Marmației în perioada 22.06.2012-24.06.2016, numitul ##### ##### fiind angajat al Primăriei Sighetu Marmației, pe postul de director economic al Direcției Economice din cadrul Primăriei Municipiului Sighetu Marmației în perioada ##### # ##.04.2017.

Prin două rechizitorii diferite, emise de Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj - Biroul Teritorial ##### Mare, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților ##### ##### și ##### #####.

I. Astfel, prin rechizitoriul emis de procuror în dosarul nr. ###/P/2013 al D.N.A. s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților ##### #####, ##### ##### și ##### ##### pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Tribunalului ##### la data de 11.04.2014, sub nr. #####/100/2014.

Având calitatea de inculpat în dosar, rechizitoriul i-a fost comunicat, în această calitate, numitului ##### ##### de către judecătorul de cameră preliminară la data de 17.04.2014.

Niciodată rechizitoriul prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului #####, ##### și ##### nu a fost trimis, în mod oficial, instituției primarului, respectiv Primăriei Sighetu Marmației de către Direcția Națională Anticorupție.

Rechizitoriul nu a fost comunicat instituției menționate anterior nici în procedura camerei preliminare, întrucât cadrul legal ce viza această fază procesuală la data de 14.04.2014, prevedea ca rechizitoriul să fie comunicat doar inculpatului.

Or, așa cum a rezultat din actele dosarului și cum de altfel s-a susținut și în rechizitoriu, actul de trimitere în judecată a inculpatului #####, întocmit de D.N.A., nu a fost comunicat niciodată instituției primarului Municipiului Sighetu Marmației, respectiv Primăriei, ci doar inculpatului #####, în calitatea procesuală pe care o deținea în dosar, aceea de inculpat.

II. Situația a fost similară și în ceea ce privește dosarul nr. ##/P/2014 al D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj - Biroul Teritorial ##### Mare, fiind emis rechizitoriul la data de 09.07.2014, prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților ##### și ##### pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Tribunalului ##### sub nr. #####/100/2014 la data de 17.07.2014, rechizitoriul fiindu-i comunicat, în calitate de inculpat, numitului ##### la data de 06.08.2014.

Din ansamblul probator a rezultat că niciodată rechizitoriul menționat anterior, prin care fusese trimis în judecată și inculpatul #####, nu a fost comunicat, în mod oficial, instituției primarului, respectiv Primăriei Sighetu Marmației.

În viziunea parchetului, fapta inculpatului #####, în calitate de primar al municipiului Sighetu Marmației, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prin încălcarea prevederilor art. 62 alin. 2 și art. 63 alin. 1 lit. e din Legea nr. 215/2001 și ale art. 54 lit. h, art. 86 alin. 2, art. 94 alin. 1 lit. m și art. 95 alin. 4 din Legea nr. 188/1999 (formele în vigoare la 17.04.2014 și 06.08.2014), cu intenție, în baza unei rezoluții infracționale unice, în 17.04.2014 și 06.08.2014 sau în perioada imediat următoare acestor date, a omis să dispună/constate suspendarea raporturilor de serviciu ale numitului ##### - funcționar public - director economic al Direcției Economice din cadrul Primăriei municipiului Sighetu Marmației ca efect al trimiterii acestuia în judecată pentru comiterea unor infracțiuni de serviciu asimilate infracțiunilor de corupție (în dosarul nr. #####/100/2014 DIN 11.04.2014 și #####/100/2014 din 17.04.2014, ambele ale Tribunalului #####), împrejurări pe care le-a cunoscut în mod cert la 17.04.2014 și 06.08.2014, neemitând actele administrative (dispoziții de primar) care s-ar fi impus și menținându-l în funcție pe toată durata mandatului său de primar, respectiv până în 24.06.2016, cu consecința procurării unui folos necuvenit pentru acesta în sumă de 100.951 lei aferent perioadei aprilie 2014 - iunie 2016 și, în mod corelativ, a cauzării unui prejudiciu, în același quantum, persoanei vătămate - #####, întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu asimilată

infrafracțiunilor de corupție, prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (două acte materiale).

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma dispozițiilor legale în materie, tribunalul a constatat următoarele:

Potrivit art. 297 Cod penal, fapta funcționarului public care în exercitarea atribuțiilor de serviciu nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă (...) întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu.

Prin decizia nr. ####/2016 (Monitorul Oficial nr. 517 din 8 iulie 2016), Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. 1 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Din această perspectivă, tribunalul a reținut că în rechizitoriu a fost indicată legislația primară care reglementează atribuțiile de serviciu ale primarului, în baza cărora inculpatul ##### ar fi trebuit să emită actul prin care să „dispună sau să constate suspendarea” raporturilor de serviciu ale numitului ##### - funcționar public - director economic al Direcției Economice din cadrul Primăriei Sighetu Marmăției, ca efect al trimiterii acestuia în judecată pentru comiterea unor infracțiuni de serviciu asimilate infracțiunilor de corupție.

În concret, prevederile de legislație primară indicate de Direcția Națională Anticorupție în cuprinsul rechizitoriului sunt următoarele:

- art. 62 alin. 2 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală (forma în vigoare în 17.04.2014), potrivit căreia primarul asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local; dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale miniștrilor, ale celorlalți conducători ai autorităților administrației publice centrale, ale prefectului, precum și a hotărârilor consiliului județean, în condițiile legii;

- art. 63 alin. 1 lit. e din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală (forma în vigoare în 17.04.2014), conform căreia primarul numește, sancționează și dispune suspendarea, modificarea și încetarea raporturilor de serviciu sau, după caz, a raporturilor de muncă, în condițiile legii, pentru personalul din cadrul aparatului de specialitate, precum și pentru conducătorii instituțiilor și serviciilor publice de interes local;

- art. 54 lit. h din Legea nr. 188/1999 (forma în vigoare în 17.04.2014) potrivit căreia: „poate ocupa o funcție publică persoana care îndeplinește următoarele condiții: nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni (...) de corupție și de serviciu, (...)”;

- art. 86 alin. 2 din Legea nr. 188/1999 (forma în vigoare în 17.04.2014), conform căreia, în cazul în care funcționarul public este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h, persoana care are competența legală

de numire în funcția publică va dispune suspendarea funcționarului public din funcția publică pe care o deține;

- art. 94 alin. 1 lit. m din Legea nr. 188/1999 (forma în vigoare în 17.04.2014), potrivit căror raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public a fost trimis în judecată pentru comiterea vreunei infracțiuni de natura celor prevăzute în art. 54 lit. h din această lege;

- art. 95 alin. 4 din Legea nr. 188/1999 (forma în vigoare în 17.04.2014), conform căror suspendarea raportului de serviciu se constată în cazurile prevăzute la alin. (1) și la art. 94 alin. (1), precum și în alte cazuri reglementate prin legi speciale, respectiv se aprobă în cazul prevăzut la alin. (2), prin act administrativ al persoanei care are competența numirii în funcția publică.

Tribunalul a avut în vedere că, potrivit doctrinei, în structura infracțiunii de abuz în serviciu, deci în conținutul ei juridic, intră ca părți componente situația premisă și conținutul constitutiv al infracțiunii.

Situația premisă din structura infracțiunii de abuz în serviciu constă în prealabila existență a unui serviciu având competența de a efectua acte de felul aceluia care ocazional săvârșirea abuzului. În cadrul acestui serviciu care constituie situația premisă își exercită atribuțiile funcționarul care comite abuzul, infracțiunea neputând fi concepută fără această situație premisă. Totodată, în doctrină, s-a arătat că situația premisă se răsfrânge asupra calității făptuitorului („Explicații teoretice ale Codului penal român”, V. Dongoroz, volumul IV, pag. 71, Editura Academiei, 2003).

Așa cum s-a arătat tot la nivel doctrinar, elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu, în varianta tip, constă alternativ într-o inacțiune (omisiune) - neîndeplinirea unui act - sau într-o acțiune (comisiune) - îndeplinirea unui act în mod defectuos, actul reprezentând „operația care trebuie efectuată de funcționar potrivit solicitării făcute de o persoană și conform atribuțiilor sale de serviciu; solicitarea adresată poate privi constatarea unui act juridic (...), efectuarea unei constatări cu efecte juridice (...)” (V. Dongoroz, op. citată).

Prin prisma dispozițiilor legale anterior arătate, instanța de fond a apreciat că în competența primarului ca organ administrativ intră și aceea de emitere a unui act administrativ prin care să se constate suspendarea de drept a raportului de serviciu al unui funcționar public din cadrul instituției primăriei, în privința căruia avea și competențe de numire în funcția publică, respectiv a funcționarului public trimis în judecată pentru comiterea vreunei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h din Legea nr. 188/1999, în vigoare la data faptelor (art. 95 alin. 4 din Legea nr. 188/1999 raportat la art. 94 alin. 1 lit. m, art. 86 alin. 2, art. 54 lit. h din Legea nr. 188/1999 și art. 63 alin. 1 lit. c din Legea nr. 215/2001, în vigoare la data faptelor).

Tribunalul a constatat însă că la dosar nu există nicio probă din care să rezulte că instituției primarului, respectiv Primăriei Sighetu Marmăției le-au fost comunicate cele două rechizitorii întocmite de Direcția Națională Anticorupție prin care au fost trimiși în judecată în calitate de inculpați ##### ##### și ##### ##.

Inculpatului ##### i-a fost comunicat în calitate sa de inculpat în dosarele nr. #####/100/2014 și #####/100/2014 ale Tribunalului ##### câte un

exemplar al rechizitoriului și nicidecum instituției primarului, care dădea naștere obligațiilor instituite în competența primarului de legislația primară menționată anterior.

Instanța a constatat că la dosar nu a existat nicio solicitare din partea niciunei persoane sau instituții de emiteră a actului de constatare a suspendării raporturilor de serviciu ale funcționarului ##### #####, adresată inculpatului ##### ##### în calitatea sa de primar, la care acesta să nu fi dat curs.

Tribunalul a apreciat că nu poate exista o echivalare între comunicarea unui act procedural, în cadrul unor proceduri judiciare, la care o persoană este îndrituită datorită calității sale procesuale, cu o comunicare oficială a aceluiași act, adresată instituției și care dădea naștere unor obligații legale de serviciu în sarcina aceleiași persoane, în calitate de organ administrativ.

O astfel de abordare ar conduce la situații nepermise din perspectiva legii penale, practic calitatea procesuală a unei persoane dând naștere unor obligații de serviciu în sarcina acesteia, ceea ce în mod evident nu a fost în intenția legiuitorului.

Mergând pe același raționament, dacă inculpatul ##### ##### nu ar fi avut și calitatea de coinalpat în dosarul în care acesta a fost trimis în judecată alături de inculpatul ##### #####, fiind doar primar al municipiului Sighetu Marmăției și neemițând actul administrativ de suspendare a raporturilor de serviciu ale inculpatului ##### #####, trimis în judecată, nu ar fi răspuns penal, pentru că nu avea cunoștință de dispoziția de trimitere în judecată. O astfel de concluzie pornind de la argumentul parchetului care a susținut acuzația în lipsa unei încunoștințări oficiale a instituției primarului, ci doar ca urmare a aflării acestui fapt datorită calității sale procesuale în dosarele penale, nu a putut fi primită de instanță, putând da naștere arbitrariului.

Mai mult chiar, instanța a constatat că cele două rechizitorii întocmite de Direcția Națională Anticorupție au fost comunicate la domiciliile inculpaților, în calitatea procesuală deținută și nicidecum la sediul Primăriei Sighetu Marmăției. Or, în această situație, instanța a apreciat că, în cauză, nu au fost probe cu privire la existența situației premisă a infracțiunii de abuz în serviciu, neexistând o comunicare oficială instituției primarului a dispoziției de trimitere în judecată a inculpatului ##### #####.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul, a apreciat că, în cauză, lipsește situația premisă a infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 din Codul penal (cu aplicarea art. 35 alin. I Cod penal), va dispune achitarea inculpatului ##### #####, apreciind că faptele descrise nu sunt prevăzute de legea penală, temeiul achitării fiind cel prevăzut în cuprinsul art. 16 lit. b teza I Cod procedură penală.

Având în vedere expunerea de mai sus, instanța a apreciat că analizarea celorlalte apărări ale inculpatului a devenit irelevantă în cauză.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, instanța a constatat că Primăria Sighetu Marmăției reprezentată prin primar s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 100.951 lei, reprezentând contravaloarea drepturilor salariale încasate de numitul ##### #####, în perioada aprilie 2014 - iunie 2016.

Având în vedere temeiul achitării, tribunalul a lăsat nesoluționată latura civilă a cauzei prin prisma dispozițiilor art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, art. 397 alin. 5 Cod procedură penală, menținând măsurile asigurătorii dispuse în cauză.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel Direcția Națională Anticorupție-Biroul Teritorial ##### Mare care a solicitat admiterea căii de atac, în principal desființarea sentinței penale nr. #/2022 a Tribunalului ##### și procedând la rejudecarea cauzei, condamnarea inculpatului #####-#####, pentru săvârșirea infracțiunii abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (două acte materiale), anularea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 2 ani pe un termen de supraveghere de 5 ani, dispusă prin Sentința penală nr. ###/13.08.2020 a Tribunalului #####, definitivă prin Decizia penală nr. ####/A/2020 din 02.11.2020 a Curții de Apel Cluj, descontopirea pedepsei rezultante în componentele sale și contopirea pedepselor: de 1 an 6 luni închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr. ### din 14.10.2016 a Tribunalului #####, definitivă prin decizia penală nr. ####/A din 03.04.2017 a Curții de Apel Cluj; 2 ani închisoare și 2 ani închisoare, aplicate prin sentința penală nr. ### din 13.08.2020 a Tribunalului #####, definitivă prin decizia penală nr. ####/A din 09.11.2020 a Curții de Apel Cluj cu pedeapsa care urmează a i se aplica în prezenta cauză, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni (art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, art. 10 din Legea nr. 187/2012 și Decizia nr. ##/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală), urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultată în regim de detenție.

S-a solicitat să se dispună contopirea pedepselor complementare aplicate inculpatului prin cele două sentințe susmenționate cu pedeapsa complementară care urmează a-i fi aplicată în prezenta cauză, rezultanta fiind interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat; dreptul de a ocupa funcția de primar de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii) pe o perioadă de 3 ani;

În baza art. 65 alin. 1 Cod penal, aplicarea cu titlu de pedeapsă accesorie interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat; dreptul de a ocupa funcția de primar de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii) pe o perioadă de 3 ani;

Să se mențină măsura sechestrului asigurător instituită prin ordonanța nr. ##/P/2020 din 27.08.2020 a Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul teritorial Cluj, precum și admiterea acțiunii civile exercitată în cauză de Municipiul Sighetu Marmăției și obligarea inculpatului la plata de despăgubiri civile în cuantum de 100.951 lei, conform constituirii, inclusiv obligarea inculpatului la plata de cheltuieli judiciare;

În subsidiar, s-a solicitat să se dispună schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina inculpatului din infracțiunea de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal

cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (două acte materiale) în două infracțiuni de neglijență în serviciu, prev. de art. 298 Cod penal, cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal;

În temeiul art. 396 alin. 6 raportat la art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală și art. 154 lit. d Cod penal, să se dispună încetarea procesului penal față de inculpatul #####-##### cu privire la infracțiunile de neglijență în serviciu, prev. de art. 298 Cod penal (două fapte), cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale în 16.04.2019, respectiv 05.08.2019, iar potrivit art. 397 alin. 1 și art. 25 alin. 5 Cod procedură penală admiterea acțiunii civile exercitată în cauză de ##### ##### ## ##### ##### ## ##### ## ##### ## ##### ## ##### ## #####.951 lei, conform constituirii, menținerea măsurii sechestrului asigurător instituită prin ordonanța nr. ##/P/2020 din 27.08.2020 și obligarea la plata de cheltuieli judiciare.

S-a considerat că este eronat raționamentul tribunalului potrivit căruia simpla comunicare a rechizitoriilor făcută inculpatului la domiciliul său, în calitate de inculpat în dosarele respective, nu poate avea semnificația unei comunicări oficiale a acelorași acte adresată instituției pe care inculpatul o conducea.

S-a subliniat că obligația legală care îi incumba inculpatului de a constata suspendarea raporturilor de serviciu derivă din lege și din calitatea lui de primar, deținută la momentul trimiterii în judecată a funcționarului public din aparatul de specialitate al primarului, independent de orice altă împrejurare (inclusiv de coincidența că primarul a avut calitatea de coinculpat alături de subalternul său).

Cadrul normativ - reprezentat de Legea nr. 188/1999 și de Legea nr. 215/2001 (formele în vigoare la data de 17.04.2014 și 06.08.2014) - nu impune în sarcina parchetului (care dispune trimiterea în judecată a unui funcționar public pentru comiterea unor infracțiuni care ar conduce la suspendarea raporturilor de serviciu ale acestuia) obligația de a comunica unității sau instituției din care face parte funcționarul respectiv, un exemplar din rechizitoriu sau o anumită informare din care să rezulte că funcționarul a fost trimis în judecată și infracțiunea reținută în sarcina lui, respectiv de a solicita suspendarea raporturilor de serviciu, după cum o astfel de obligație nu există nici în sarcina judecătorului de cameră preliminară ori a instanței de judecată. În aceste condiții nu poate fi primit argumentul tribunalului potrivit căruia rechizitoriul nu a fost comunicat Primăriei Municipiului Sighetu-Marmației și nu a existat vreo solicitare de suspendare a raporturilor de serviciu din partea vreunei instituții.

În mod evident, față de obligațiile legale susmenționate, nu poate să rămână în pasivitate; este nerezonabil de acceptat că într-o asemenea ipoteză organul judiciar care a dispus trimiterea în judecată ar fi trebuit să solicite suspendarea raporturilor de serviciu, asta deoarece se prezumă că fiecare funcționar își cunoaște atribuțiile de serviciu și nu este cazul ca o altă instituție să-i dea îndrumări cu privire la ceea ce ar trebui să facă.

În opinia parchetului, în contextul normativ susmenționat și particular al inculpatului ##### care, fiind coinculpat alături de funcționarul ##### a primit cele două rechizitorii, obligația legală a acestuia de a se conforma dispozițiilor imperative ale legii și a începe demersurile de constatare a suspendării raporturilor de serviciu ale subalternului său s-a născut în momentul în care a aflat din surse oficiale cele două

elemente minime obligatorii: faptul că funcționarul a fost trimis în judecată, precum și încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina acestuia; pe cale de consecință, există probe cu privire la existența situației premisă a infracțiunii de abuz în serviciu.

Din nicio prevedere legală nu a rezultat că inculpatul #####-##### ar fi trebuit să acționeze în sensul suspendării raporturilor de serviciu ale funcționarului public ##### doar în măsura în care parchetul sau instanța de judecată i-ar fi comunicat rechizitoriu în calitate sa oficială de primar, la adresa unde funcționează această instituție și i-ar fi solicitat să dispună suspendarea raporturilor de serviciu; impunerea unei asemenea condiții, ar restrânge în mod nepermis obligațiile care incumbă și care derivă din lege.

Pe de altă parte, s-a putut spune că inculpatul #####, chiar și în calitate de primar al municipiului Sighetu Marmației, nu doar de inculpat în dosarele #####/100/2014 și #####/100/2014 ale Tribunalului #####, a fost informat în mod oficial, în cursul urmăririi penale cu privire faptul că urmează a dispune trimiterea în judecată a funcționarului public #####, precum și încadrarea juridică a faptei, iar în cursul judecării cu privire la faptul că acest funcționar public este judecat pentru comiterea unor infracțiuni de serviciu, nefiind necesar ca prin aceste informări să i se și solicite expres de către parchet sau instanță constatarea suspendării raporturilor de serviciu ale funcționarului public #####.

Astfel, din lucrările dosarelor nr. #####/100/2014 și #####/100/2014 ale Tribunalului ##### a rezultat că, atât inculpatului #####, în calitate de primar, Municipiului Sighetu Marmației (reprezentat tot de către primar), cât și Consiliului local al municipiului Sighetu Marmației, atât procurorul în cursul urmăririi penale, cât și judecătorul de cameră preliminară/instanța de judecată au transmis comunicări oficiale din conținutul cărora a rezultat faptul că se intenționează trimiterea în judecată a inculpaților ##### și ##### pentru comiterea unor infracțiuni de serviciu și s-a solicitat comunicarea împrejurării dacă Municipiul Sighetu Marmației se constituie sau nu parte civilă în cauză, respectiv că inculpații susmenționați sunt trimiși în judecată și acuzația reținută în sarcina acestora, cu solicitarea de a comunica dacă își mențin pozițiile adoptate anterior, cu privire la latura civilă a cauzei.

În acest sens, s-au considerat relevante următoarele înscrisuri (care se regăsesc, în original, în dosarele nr. #####/100/2014 și #####/100/2014) anexate prezentelor motive de apel și care nu au fost avute în vedere de prima instanță la judecarea cauzei:

Din dosarul nr. #####/100/2014 - adresa nr. 3043/R/2015 întocmită de Municipiul Sighetu Marmației, depusă pentru termenul din 02.04.2015, precum și hotărârea nr. 9 din 10.03.2014 emisă de Consiliul local al municipiului Sighetu Marmației. Cu ocazia cercetărilor care s-au efectuat în dosarul nr. ####/P/2013 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul teritorial Cluj - Biroul teritorial ##### Mare, cu puțin timp anterior întocmirii rechizitoriului, procurorul a solicitat Municipiului Sighetu Marmației să comunice dacă se constituie parte civilă în cauză împotriva inculpaților #####-##### și #####-#####, sens în care, din inițiativa inculpatului ##### (primar al municipiului Sighetu Marmației la data respectivă), a fost convocat Consiliul local, fiind adoptată hotărârea nr. 9 din 10.03.2014 prin care s-a

aprobat constituirea municipiului Sighetu Marmăției ca parte civilă în dosarul penal nr. ####/P/2013, hotărârea fiind comunicată și primarului municipiului Sighetu Marmăției.

În cursul judecății, instanța a solicitat Municipiului Sighetu-Marmăției să comunice dacă își menține cererea de constituire ca parte civilă formulată în faza de urmărire penală, conform H.C.L. nr. 9 din 2014, sens în care, prin adresa nr. 3043/R/2015, depusă la termenul din 02.04.2015 când prezent a fost și inculpatul #####-#####-#####, Municipiul Sighetu-Marmăției a comunicat faptul că își menține constituirea de parte civilă formulată în faza de urmărire penală.

Din dosarul nr. #####/100/2014 - încheierea din 31.03.2015, adresa emisă de Tribunalul ##### în 09.04.2015 în baza dispozițiilor încheierii din 31.03.2015 prin care s-a solicitat Consiliului local Sighetu-Marmăției desemnarea unui consilier local care să îl reprezinte pe primar sau viceprimar în cauză, hotărârea nr. 24/27.04.2015 emisă de Consiliul local al municipiului Sighetu Marmăției. Astfel, prin adresa nr. #####/100/2014 din 09.04.2015, Tribunalul ##### a solicitat Consiliului local Sighetu Marmăției să desemneze un consilier local care să-l reprezinte pe primar sau viceprimar în cauză, indicându-i faptul că obiectul cauzei îl constituie comiterea de către inculpații #####-#####-##### și ##### ##### a infracțiunii de abuz în serviciu: În urma adresei susmenționate inculpatul #####-#####-##### în calitate de primar a convocat întrunirea Consiliului local în ședință ordinară în 27.04.2015, sens în care a fost adoptată hotărârea nr. 24 din 27.04.2015 care a fost comunicată tribunalului, dar și inculpatului în calitate de primar.

Față de toate motivele de fapt și de drept mai sus expuse, constatând că probatoriul administrat în faza de judecată (îndeosebi declarația martorului #####-##### și declarația inculpatului), precum și înscrisurile noi au confirmat situația de fapt expusă în rechizitoriu, apreciindu-se că se impune admiterea apelului și adoptarea față de inculpat a unei soluții de condamnare pentru infracțiunea prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. Cod penal (două acte materiale), la pedeapsa de 2 ani 8 luni închisoare.

Astfel, din declarația martorului #####-##### dată în cursul judecății a rezultat faptul că deși nu a participat în cadrul ședințelor de consiliu local la niciun fel de discuție oficială privind suspendarea persoanelor trimise în judecată, totuși au avut loc discuții cu privire la răspunderea civilă a persoanelor trimise în judecată, iar acele discuții au fost "declanșate practic de adresele oficiale pe care le-am primit fie de la parchete, fie de la instanță și priveau constituirea de parte civilă în dosarele existente".

Același martor a arătat că „în perioada lungă cât (s.n. inculpatul) a fost primar și viceprimar, probabil a semnat foarte multe dispoziții care modifică raporturile de muncă ale salariaților, inclusiv încetări, modificări de salarizare sau suspendări la cerere sau din alte motive, (...)”.

Din declarația inculpatului dată în faza de judecată, a rezultat că acesta își menține declarația dată în cursul urmăririi penale, ceea ce înseamnă că acesta susține în continuare că nu a citit niciodată prevederile Legii nr. 188/1999, ci doar prevederile Legii nr. 215/2001, precum și faptul că în privința numitului #####-##### a avut reprezentarea că raporturile de serviciu încetează în ipoteza condamnării prin hotărâre judecătorească

rămasă definitivă, reprezentare bazată pe faptul că „Este vorba despre niște cunoștințe minime, pe care cred ## oricine care lucrează în zona publică le are”.

De asemenea, inculpatul a susținut în cursul urmăririi penale (în declarația dată în 03.09.2020) următoarele: "Arăt că în anul 2012 numitul ##### a dorit să candideze pentru funcția de primar al municipiului Sighetu Marmăției, el fiind funcționar public, iar eu i-am contestat candidatura și aceasta i-a fost invalidată. Din acel moment m-am aflat cu acesta într-o stare de permanent conflict, și mărturisesc că aș fi vrut să-l dau afară, însă era apărat de legea funcționarului public."

Totodată, în fața instanței, întrebat fiind de către procuror, inculpatul a susținut că motivul pentru care a contestat candidatura domnului ##### la funcția de primar (s.n. în 2012) a fost tocmai acela al nesuspendării acestuia din funcția de funcționar public pe parcursul campaniei electorale și că a procedat astfel la sesizarea secretarului.

În raport de elementele arătate mai sus a rezultat că în mod obișnuit inculpatul a semnat dispoziții care vizau suspendarea raporturilor de serviciu (concedii de maternitate, concedii pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, etc.), chiar dacă acestea nu vizau tocmai ipoteza trimiterii în judecată a unui funcționar public, însă, de vreme ce toate cazurile de suspendare a raporturilor de serviciu sunt grupate în două articole, a existat posibilitatea ca inculpatul să se familiarizeze cu acestea și să le cunoască, fiind de esența funcției sale să le aplice.

De asemenea, a mai rezultat că inculpatul nu a fost sincer atunci când a susținut că nu a citit niciodată Legea nr. 188/1999, deoarece acesta cel puțin în 2012 (cu doi ani anterior anului 2014) când a contestat candidatura numitului ##### la funcția de primar tocmai pe motivul că susnumitul nu ar fi solicitat suspendarea raporturilor de serviciu pe perioada campaniei electorale (cazul prev. de art. 95 alin. 1 lit. d din Legea nr. 188/1999) în mod cert a consultat actul normativ susmenționat.

Mai mult decât atât, și susținerea inculpatului în sensul că și-ar fi dorit să-l dea afară pe numitul ##### însă acesta era apărat de statutul funcționarului public a fost contradictorie. Din acesta afirmație rezultă că inculpatul a studiat temeinic Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarului public pentru a ajunge la concluzia că nu fi putut dispune încetarea raporturilor de serviciu ale acestui funcționar.

În realitate, teza acreditată de inculpat cum că s-a aflat în raporturi de dușmănie cu numitul #####, astfel încât singurul motiv pentru care nu a dispus suspendarea acestuia din funcție a fost acela al necunoșterii prevederilor legale, nu este susținută prin declarațiile martorilor audiați în cauză.

În definitiv și afirmația inculpatului expusă în declarația dată în fața instanței potrivit căreia: "Niciodată nu a ajuns pe masa mea de primar vreo comunicare oficială de la tribunal sau de la vreo altă instituție cu privire la ##### cu privire la trimiterile în judecată care sunt precizate în prezentul rechizitoriu" este flagrant contrazisă de înscrisurile anterior menționate (din dos. #####/100/2014 și #####/100/2014 ale Tribunalului #####), inculpatul fiind cel care primind solicitările de la parchet și instanță a și convocat Consiliul local Sighetu Marmăției care a adoptat H.C.L. nr. 9/2014 și H.C.L. nr. 25/2014, inclusiv pe baza unor referate de specialitate.

În adoptarea soluției de condamnare s-a solicitat a se avea în vedere argumentele expuse în rechizitoriu la capitolul "încadrarea juridică a faptei" - f. 7-12, precum și cele sintetizate în memoriul de concluzii depus de către Direcția Națională Anticorupție - Serviciul teritorial Cluj - Biroul teritorial ##### Mare pentru termenul din 08.12.2021, care fac dovada că inculpatul nu numai că a cunoscut că funcționarul public ##### a fost trimis în judecată pentru comiterea unor infracțiuni de serviciu și că trebuia să acționeze în sensul dispunerii suspendării raporturilor de serviciu, ci și faptul că inculpatul a omis să își îndeplinească sarcinile de serviciu, acționând cel puțin cu intenție eventuală.

În subsidiar, în măsura în care Curtea va găsi întemeiate apărările formulate de inculpat care se plasează pe tărâmul erorii de drept extrapenal asupra tipicității, culpabilă, s-a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina acestuia din infracțiunea de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (două acte materiale) în două infracțiuni de neglijență, în serviciu, prev. de art. 298 Cod penal, cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal, constatarea intervenției prescripției răspunderii penale și adoptarea unei soluții de încetare a procesului penal.

Prin memoriul formulat de inculpatul #####, prin apărător ales, s-a solicitat să se dispună respingerea apelului formulat de Ministerul Public împotriva Sentinței penale nr. # din 17 ianuarie 2022 pronunțată de Tribunalul #####, în subsidiar, menținând temeiul de achitare, să se constate faptul că alegată conduită imputată inculpatului nu a produs, în concret, niciun prejudiciu, fapta nefiind prevăzută de legea penală din acest motiv; în terțiar să se constate faptul că inculpatul a acționat fără vinovăție și, în consecință, să se dispună achitarea acestuia în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II a, iar în cuaternar, constatând faptul că inculpatul a acționat sub imperiul erorii vincibile asupra tipicității, să se dispună schimbarea încadrării juridice a faptelor descrise de actul de sesizare în două infracțiuni de neglijență în serviciu, dispunând încetarea procesului penal pentru motivul că a intervenit prescripția răspunderii penale.

În fața primei instanțe, inculpatul s-a prevalat de faptul că primarului Municipiului Sighetu Marmăției nu i-a fost niciodată comunicat rechizitoriul lui #####, configurația legislativă de la acel moment neprevăzând comunicarea rechizitoriului către persoana vătămată. Astfel, în ciuda faptului că ##### a fost coinculpat în dosarul în care ##### a fost trimis în judecată, primarului ##### nu i-a fost activată obligația suspendării/ constatării suspendării. Nici apărarea și nici argumentația primei instanțe nu indică faptul că Ministerul Public și-ar fi încălcat vreo obligație legală în sensul comunicării (sau lipsei de comunicare) a actului prin care ##### a fost trimis în judecată. Cu toate acestea, argumentul poate fi primit pentru că el nu vizează încălcarea vreunei obligații din partea Ministerului Public ci pur și simplu împrejurarea obiectivă ca actul de sesizare nu a fost niciodată comunicat oficial Primarului/ Primăriei, aspect care nu poate fi contestat. Argumentul Ministerului Public deturneză discuția de la lipsa comunicării la lipsa unei

obligații de comunicare, aspect care a fost subliniat inclusiv de apărare în fața primei instanțe.

Nici prima instanță și nici apărarea nu a făcut referire la vreo obligație a Ministerului Public de a solicita expres suspendarea raporturilor de serviciu. Ceea ce apărarea a susținut în fața primei instanțe a fost faptul că în măsura în care ar fi existat o informare/ încunoștiințare/ solicitare de suspendare a raporturilor de muncă ale lui #####, iar primarul ar fi omis intenționat să procedeze în consecință, doar în acea situație putea fi incidentă incriminarea abuzului în serviciu.

În situația de față prima instanță a primit argumentele apărării conform cărora în lipsa comunicării oficiale a rechizitoriului (față de care, într-adevăr, nu exista o obligație legală), nu se poate aprecia că primarul a fost încunoștiințat despre o anumită stare de drept, încunoștiințare care avea vocația să ridice semne de întrebare cu privire la motivul pentru care o atare comunicare a fost făcută Primăriei. Doar în măsura în care în urma unei atare comunicări primarul ar fi omis intenționat să emită un act ce îi intra în sfera de atribuții credem că mai puteam vorbi despre comiterea unei infracțiuni cu intenție eventuală sau din culpă cu prevedere. Această linie de argumentație nu este cu nimic incompatibilă cu lipsa unei obligații legale de a comunica Rechizitoriul instituției din care face parte funcționarul public.

Din lucrările dosarelor nr. #####/100/2014 și #####/100/2014 ale Tribunalului ##### a rezultat că, atât inculpatului, în calitate de primar, Municipiului Sighetu Marmăției (reprezentat tot de primar) cât și Consiliului Local, atât procurorul în cursul urmăririi penale cât și judecătorul în de cameră preliminară/ instanța de judecată au transmis comunicări oficiale din conținutul cărora a rezultat faptul că se intenționează trimiterea în judecată a inculpaților ##### și ##### pentru comiterea unor infracțiuni de serviciu și s-a solicitat comunicarea împrejurării dacă Municipiul se constituie sau nu parte civilă în cauză, respectiv că inculpații susmenționați sunt trimiși în judecată și acuzația reținută în sarcina acestora, cu solicitarea de a comunica dacă își mențin pozițiile adoptate anterior cu privire la latura civilă a cauzei. Din inițiativa inculpatului ##### a fost convocat Consiliul local, fiind adoptată hotărârea nr. 9 din 10.03.2014 prin care s-a aprobat constituirea municipiului ca parte civilă în dosar, hotărârea fiind comunicată și primarului municipiului.

Astfel, până și Ministerul Public a recunoscut că, în dosarul nr. ###/P/2013 singura comunicare oficială a fost făcută cu puțin timp anterior întocmirii rechizitoriului, deci înainte de momentul trimiterii în judecată, astfel încât această comunicare nu prezintă relevanță în cauză. Totodată, faptul că inculpatul a convocat consiliul local nu face decât să demonstreze că acesta a avut o atitudine de respectare a legii, convocând organul deliberativ al UAT atunci când i s-a solicitat expres o poziție din partea organelor de urmărire penală. Finalmente, trebuie remarcat faptul că respectiva comunicare viza strict latura civilă a cauzei, aspect care nu poate fi valorificat în prezenta cauză.

Cu privire la dosarul nr. #####/100/2014 (dosarul de urmărire penală nr. ##/P/2014) s-a arătat faptul că Unității Administrativ Teritoriale i-a fost comunicată încheierea din 31.03.2015 precum și adresa emisă de Tribunal în 09.04.2015 (emisă în

baza încheierii de mai sus) prin care Tribunalul a solicitat Consiliului Local să desemneze un consilier care să-l reprezinte pe primar sau pe viceprimar în cauză, indicându-i faptul că obiectul cauzei îl constituie comiterea de către inculpații ##### și ##### a infracțiunii de abuz în serviciu. Inculpatul a convocat întrunirea Consiliului local în ședință ordinară în 27.04.2014, iar această comunicare nu face decât să demonstreze faptul că ##### a avut o conduită exemplară atunci când i s-au făcut comunicări oficiale prin care organele judiciare comunicau sau solicitau diverse relații. Faptul ca, într-adevăr, organele judiciare au trimis diverse comunicări oficiale dar care nu vizau împrejurarea trimiterii în judecată ci chestiuni conexe (constituiri de parte civilă, desemnare de consilier care să îl reprezinte pe primar etc.) nu poate fi interpretat, printr-o analogie în defavoare, în sensul că primarului/ primăriei i-ar fi fost comunicată dispoziția de trimitere în judecată.

Inculpatul apreciază că argumentul conform căruia din comunicările făcute rezultă că se intenționează trimiterea în judecată reprezintă o veritabilă modificare a acuzației.

Declarația martorului ##### nu a făcut decât să demonstreze faptul că discuțiile din cadrul primăriei s-au purtat în raport de conținutul comunicărilor venite de la organele judiciare. Atunci când organele judiciare au solicitat relații în raport de latura civilă, în primărie s-a discutat despre latura civilă. În măsura în care primăriei i s-ar fi comunicat dispoziția de trimitere în judecată, cel mai probabil discuțiile s-ar fi purtat în sensul identificării demersurilor legale ce se impun a fi făcute în contextul în care organele judiciare au trimis o copie a rechizitoriului.

De remarcat a fost faptul că același martor a arătat faptul că la nivelul Primăriei Municipiului Sighetu Marmației nu a mai existat o astfel de situație în care un angajat sa fie suspendat pentru motivul trimiterii în judecată, dar acest pasaj a fost omis de Ministerul Public.

Pentru contextualizarea situației inculpatului s-a precizat că imediat după ce acesta a fost încunoștințat despre faptul că este cercetat într-un dosar pentru omisiunea suspendării din funcție a lui #####, acesta a depus un denunț la D.N.A. - B.T. ##### Mare față de fostul primar, Scubli #####, pentru motivul că nu l-a suspendat din funcție pe același #####. În același dosar fusese cercetat și Scubli #####, față de care s-a dispus o soluție de clasare, acesta fiind într-o situație identică cu inculpatul #####, având cunoștință despre efectuarea cercetărilor.

Din declarația inculpatului dată în faza de judecată a rezultat că acesta își menține declarația dată în cursul urmăririi penale, ceea ce înseamnă că acesta susține în continuare că nu a citit niciodată prevederile Legii nr. 188/1999 ci doar prevederile Legii nr. 215/2011, precum și faptul că în privința numelui ##### a avut reprezentarea că raporturile de serviciu încetează în ipoteza condamnării prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Totodată, în fața instanței, întrebă fiind de către procuror, inculpatul a susținut că motivul pentru care a contestat candidatura lui ##### la funcția de primar a fost tocmai acela al nesuspendării acestuia din funcția de funcționar public pe parcursul campaniei electorale și că a procedat astfel la sesizarea secretariatului.

Declarația domnului ##### a fost cât se poate de sinceră și de congruentă cu adevărul juridic din prezentul dosar. Acesta a relatat faptul că pur și simplu nu cunoștea faptul că ar fi trebuit să îi suspende raporturile de muncă ale lui #####, animozitatea dintre acesta și ##### fiind de notorietate și confirmată inclusiv de martorii audiați în fața primei instanțe, astfel încât inculpatul nu avea niciun motiv să îl mențină pe acesta în funcție deși avea posibilitatea suspendării, ci chiar din contră.

Motivul pentru care inculpatul a contestat candidatura lui ##### a fost nu pentru că acesta cunoștea de faptul că raporturile de muncă ale acestuia trebuiau să fie suspendate, ci pentru că a fost sesizat în acest sens de secretariat, adică de aparatul de specialitate al primăriei. Totodată, respectiva contestație s-a făcut în considerarea unui alt temei decât cel ce face obiectul prezentului dosar, și anume art 95 lit. d) din Legea nr. 188/1999 (astfel cum era în vigoare la acel moment) care prevedea posibilitatea suspendării funcționarului public pe durata campaniei electorale în care acesta are calitatea de candidat.

Câtă vreme inculpatul a fost sesizat, în condițiile legii, de aparatul de specialitate, cu privire la faptul că ##### nu a avut, conform legii, inițiativa suspendării din funcție pentru participarea la campania electorală, acesta a procedat conform prescripțiilor legale și a contestat respectiva candidatură.

A rezultat că în mod obișnuit inculpatul a semnat dispoziții care vizau suspendarea raporturilor de serviciu (concedii de maternitate, concedii pentru creșterea copilului etc.), cu precizarea că toate aceste modificări ale raporturilor de serviciu au fost inițiate de altcineva decât de primar, neputând, în mod firesc, să se tragă concluzia că dacă ##### a semnat astfel de acte în calitate de primar pentru motive precum boala, maternitatea sau demisia, acesta ar fi cunoscut automat și remediul suspendării de drept prevăzut pentru situația trimiterii în judecată.

În ceea ce privește solicitarea subsidiară de a menține temeiul de achitare, constatând faptul că alegatei conduite infracționale îi lipsește elementul constitutiv al pagubei/prejudiciului s-a precizat că directorul economic al Direcției Economice din cadrul Primăriei, ##### a prestat în mod efectiv activitatea pentru care a fost remunerat în perioada aprilie 2014 - iunie 2016. Chiar dacă raporturile sale de muncă au fost suspendate ca efect al legii, nu poate fi negat faptul că pentru suma plătită, Municipiul Sighetu Marmăției a beneficiat de contra-prestație, constând în munca efectiv depusă de directorul economic. Având în vedere faptul că din probele administrate nu a reieșit faptul că Municipiul ar fi fost efectiv prejudiciat cu sumele plătite cu titlu de salariu, prejudiciul este unul artificial construit, fiind în esență doar afirmat.

În susținerea celor arătate anterior s-a nominalizat Sentința nr. ###/2020 pronunțată de Judecătoria Bacău, definitivă prin decizia pronunțată de Curtea de Apel care prezintă o stare de fapt cvasi-identică cu cea în care se află apelantul, instanța dispunând achitarea inculpatului pentru aceleași motive ca cele prezentate în prezentul memoriu: inculpatul, director al unui Colegiu Național, a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de abuz în serviciu de abuz în serviciu constând în aceea că a dispus angajarea a 3 persoane în cadrul instituției fără organizarea unui concurs, încălcând mai multe dispoziții legale.

Concluziile celor două instanțe au fost mai mult decât edificatoare/aplicabile în prezenta cauză, arătându-se că, independent de încălcarea normelor legale privitoare la organizarea unui concurs, câtă vreme persoanele angajate erau pregătite în raport de postul pe care îl ocupau, exercitându-și corespunzător atribuțiile de serviciu, nu se poate reține faptul ca instituția a suferit un prejudiciu prin plata salariilor către acei angajați. Elementul prejudiciu nu trebuie să se întemeieze pe aspecte ce țin de probabilitate, pe deducții sau aprecieri subiective în defavoarea inculpatului, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă cu privire la fapta supusă judecării.

Suplimentar, în Decizia nr. ####/2016 a Curții Constituționale s-a arătat că, în raport de condiția de tipicitate a cauzării unei pagube, ca în exercitarea competenței de legiferare în materie penală, legiuitorul trebuie să țină seama de principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte ca infracțiune trebuie să intervină ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul ultima ratio. (...) Astfel, ultima ratio are semnificația ##### ## ##### ### ##### ##### ## ##### ##### ##### # ##### ##### #####. Curtea apreciază că în materie penală (..) acest principiu trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală este singura în măsură să atingă scopul urmărit, alte măsuri de ordin civil, administrativ etc. fiind improprii în realizarea acestui deziderat

Faptul că ##### ## a decedat ulterior, astăzi fiind imposibilă chemarea acestuia în judecată într-un litigiu civil, nu poate activa ex post răspunderea penală a inculpatului. În lumina celor arătate mai sus, analiza tipicității infracțiunii trebuia făcută la momentul comiterii, și nu în baza unor împrejurări ulterioare (decesul lui ##### ## și imposibilitatea formulării unei acțiuni injustițe împotriva acestuia).

În ceea ce privește solicitarea de a constata lipsa de vinovăție a inculpatului, aceasta vizează

faptul că ##### ##### a acționat omisiv fără vinovăție în raport de acuzația care i se aduce.

Forma de vinovăție a agentului trebuie analizată în raport de toate elementele de tipicitate ale infracțiunii, în special în raport de rezultatul tipic cerut de norma de incriminare. Așa fiind, Ministerul Public ar fi trebuit să demonstreze, prin probe certe și decisive, faptul că inculpatul fie a urmărit producerea unei pagube în patrimoniul Municipiului, fie a acceptat producerea acesteia. În prezenta cauză nu s-a administrat nicio probă pe baza căreia să se poată trage concluzia, în temeiul dolus ex re, că inculpatul a urmărit/acceptat crearea unui prejudiciu Municipiului corelativ cu acordarea unui beneficiu material nemeritat lui ##### ##.

Din contră, parte din probele administrate reprezintă veritabile probe de nevinovăție a inculpatului, prin raportare la animozitatea vădită dintre el și ##### ##. Apartenența la partide politice diferite, aprecierile martorilor conform cărora ##### ## era omul fostului primar, precum și faptul că între cei doi existau divergențe ideologice probează faptul că inculpatul nu a avut vreo motivație să îi ofere acestuia un salariu nemeritat (corelativ cu prejudicierea Municipiului). În acest context, era imposibil

ca ##### ##### ##### să dorească/accepte producerea unei pagube în patrimoniul orașului pe care îl conducea.

Explicația faptului că, în ciuda acestui conflict mocnit între cei doi, inculpatul nu a constatat suspendarea raportului de muncă a fost tocmai faptul că acesta nu a cunoscut că avea această obligație pentru că, în caz contrar, probabil că nu ar fi ezitat să o facă. Faptul că inculpatul nu a cunoscut existența acestei obligații îi este într-adevăr imputabilă, dar lipsa de cunoaștere nu poate fi echivalată nici cu îndoiala, nici cu bănuiala, astfel cum încearcă să acrediteze Ministerul Public. Totodată, lipsa de cunoaștere a obligației sale legale, deși imputabilă sub imperiul ficțiunii nemo censetur ignorare legem nu poate, ex post, să conducă la concluzia că la momentul comiterii faptei, inculpatul a prevăzut/urmărit prejudicierea Municipiului.

Forma de vinovăție este nimic altceva decât reprezentarea subiectivă a agentului cu privire la elementele tipice ale infracțiunii. La momentul comiterii faptei, agentul fie cunoaște și urmărește (intenție directă), fie acceptă (intenție eventuală), fie nu cunoaște (lipsă vinovăție) faptul că o anumită conduită a sa va produce un rezultat prevăzut de legea penală.

În conformitate cu dispozițiile art 103 alin. (2) C. Proc. Pen., standardul dincolo de orice îndoială rezonabilă trebuie atins și în raport de forma de vinovăție: în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și vinovăției inculpatului, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă ori nu a existat nicio probă aptă să probeze forma de vinovăție a apelantului la momentul comiterii faptei, în afară de afirmațiile dojenitoare rupte de contextul probator conform cărora era primar și trebuia să știe.

În susținerea argumentelor, s-a făcut trimitere la o serie de soluții de practică în care, pentru argumente vizând lipsa/insuficienta probare a laturii subiective, inculpații au fost achitați în raport de acuzații de abuz în serviciu (sentința ##### a Judecătoriei Bacău, Decizia nr. #####/22.09.2016 a Curții de Apel #####, Sentința nr. ###/2017 din 08.11.2017 a Tribunalului #####, Sentința nr. ###/2020 a Judecătoriei ###).

Cu privire la solicitarea de rang IV de a constata incidența erorii vincibile asupra tipicității faptei, cu consecința schimbării încadrării juridice din abuz în serviciu în neglijență în serviciu, corelativ cu constatarea intervenției prescripției răspunderii penale se face trimitere la argumentația prezentată la pct. III și la memoriul depus la Tribunalul ##### în data de 13.12.2021.

În cauză ar fi incidente dispozițiile art. 30 alin. (1) din Codul Penal. Starea, situația sau împrejurarea pe care inculpatul nu a cunoscut-o este tocmai obligația prevăzută de art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999, conform căreia în situația trimiterii în judecată a funcționarului public intervine ope legis suspendarea raporturilor de muncă dintre funcționar și instituție. Neexistând nicio probă din care să rezulte faptul că inculpatul ar fi cunoscut în concret obligația sa de a se comporta ca un agent constator în această situație, s-a relevat că aceasta reprezentare a sa era afectată de eroare, adică de situația în care imaginea pe care subiectul și-a format-o despre un anumit element nu corespunde realității. Așadar, în contextul în care atât ##### #####

#####, dar și ceilalți angajați din aparatul de specialitate au relatat sincer faptul că aveau reprezentarea că raporturile de muncă nu sunt afectate decât în situația condamnării definitive a funcționarului public, s-a apreciat că inculpatul a acționat pe tărâmul erorii asupra unei norme extrapenale.

Eroarea vincibilă asupra tipicității exclude doar intenția ca formă de vinovăție, astfel că este posibil să subziste răspunderea pentru o faptă din culpă. Aplicând acest raționament, s-a concluzionat că singura încadrare juridică ce o poate primi fapta inculpatului este aceea de neglijență în serviciu, comisă din culpă fără prevedere.

Date fiind momentele comiterii presupuselor infracțiuni, 17.04.2014 și 06.08.2014, precum și termenul de prescripție al răspunderii penale pentru infracțiunea de neglijență în serviciu, de 5 ani de zile (art. 154 alin. (1) lit. d) coroborat cu art. 298 din Codul Penal), s-a impus constatarea că la momentul la care inculpatului i-a fost comunicată ordonanța de efectuare în continuare a urmăririi penale (din 27.08.2020) intervenise prescripția generală pentru ambele infracțiuni.

Analizând apelul declarat în cauză de Direcția Națională Anticorupție-Biroul Teritorial ##### Mare prin prisma normelor și dispozițiilor legale incidente în cauză, în limitele caracterului devolutiv integral, Curtea reține următoarele:

Inculpatul ##### a îndeplinit funcția de primar al municipiului Sighetu Marmăției în perioada 22.06.2012-24.06.2016, iar numitul ##### cea de director economic al Direcției Economice din cadrul Primăriei municipiului Sighetu Marmăției în perioada ##### # 04.2017.

Cele două persoane au fost cercetate și trimise în judecată pentru comiterea unor infracțiuni în legătură cu serviciul în două dosare penale, după cum urmează: în dosarul nr. #####/P/2013 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul teritorial Cluj - Biroul teritorial ##### Mare, fiind înregistrat pe rolul Tribunalului ##### sub numărul #####/100/2014 și în dosarul nr. #####/P/2014 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul teritorial Cluj - Biroul Teritorial ##### Mare, înregistrat pe rolul Tribunalului ##### sub numărul #####/100/2014.

Rechizitoriile în cele două dosare penale au fost comunicate în mod oficial inculpatului ##### la data de 17.04.2014, respectiv la data de 06.08.2014, precum și numitului #####, dar nu au fost comunicate și instituției primarului, respectiv Primăriei Sighetu Marmăției.

Apreciind că obligația instituită de art. 95 alin. 4 din Legea nr. 188/1999 (forma în vigoare la data de 17.04.2014) are la bază o comunicare oficială către instituția primarului și constatând că la dosar nu a existat o solicitare din partea vreunei persoane sau instituții de emitere a actului de constatare a suspendării raporturilor de serviciu ale funcționarului ##### la care ##### să nu fi dat curs, prima instanță a apreciat că în cauză lipsește situația premisă a infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, dispunând achitarea lui în temeiul art. 16 lit. b teza I din Codul penal.

Instanța de control nu împărtășește opinia magistratului din cadrul tribunalului, apreciind că este forțată scindarea calităților avute de aceeași persoană (inculpat/primar)

raportat la conduita de urmat față de informația furnizată de actul procedural – de trimitere în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni în legătură cu serviciul. Aceleași persoane fizice i-au fost aduse la cunoștință în mod oficial informațiile privind trimiterea în judecată, ##### ##### ##### neputând susține că nu le cunoștea deoarece nu le-a primit în calitate sa de primar, ci doar în calitate de co-inculpat.

Curtea subliniază că nu a existat și nici nu există vreo dispoziție legală ca Ministerul Public să comunice instituției angajatoare informații despre trimiterea în judecată a funcționarului public în vederea dispunerii măsurilor legale, prezumat fiind că fiecare persoană (fizică sau juridică) cunoaște obligațiile legale stabilite în sarcina sa.

În plus, situația premisă din structura infracțiunii de abuz în serviciu – deși la nivel teoretic a fost corect redată de prima instanță (existența serviciului având competența de a efectua acte de felul aceluia care ocazional săvârșirea abuzului) -, ea vizează alte aspecte decât cele reținute de tribunal ca nefiind îndeplinite în prezenta cauză.

Astfel, situația premisă este îndeplinită în prezenta cauză, inculpatul ##### ##### ##### având calitatea de primar în perioada 17.04.2014 – 24.06.2016 și obligația de a îndeplini atribuțiile prevăzute de lege, inclusiv cea stabilită prin art. 95 alin. 4 din Legea nr. 188/1999.

Dispozițiile Legii nr. 188/1999 aplicabile în prezenta cauză au fost în mod corect reținute de prima instanță, curtea constatând că sancțiunea administrativă a suspendării funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține, în cazul în care s-a dispus trimiterea lui în judecată, are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public, aspect subliniat în jurisprudența constantă a instanței de contencios constituțional prin Deciziile nr. 48/2003, nr. 1437/2009, nr. 247/2010, nr. 539/2010 sau nr. 547/2021. Suntem în prezența unei incompatibilități temporare a funcționarului public în ceea ce privește îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, aspect care convertește folosul dobândit de ##### ##### (salariu) într-unul ilicit.

Raportând starea de fapt reținută la încadrarea juridică a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul ##### ##### ##### în prezentul dosar penal, curtea subliniază următoarele:

Legea nr.78/2000 constituie o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun, care instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică unei categorii de persoane clar circumstanțiate de legiuitor încă din primul articol al legii. Curtea constată că infracțiunea prevăzută de dispozițiile art.132 din Legea nr.78/2000 reprezintă, astfel cum prevede și titlul secțiunii din care face parte, o infracțiune asimilată celor de corupție, prin modul în care a fost incriminată constituind o formă specială a infracțiunii de abuz în serviciu, care are o variantă tip prevăzută de dispozițiile art. 297 din Codul penal.

Prin dispozițiile art.10 - 13 din Legea nr.78/2000, legiuitorul a incriminat săvârșirea unor infracțiuni calificate prin scop, astfel cum se precizează în înseși textele legale. În acest sens, legiuitorul menționează că infracțiunea este săvârșită „în scopul

obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite” (art.10, art.12, art.13) sau „dacă fapta este de natură a-i aduce direct sau indirect un folos necuvenit” (art. 11). Aceasta presupune că oricare dintre acțiunile ce formează elementul material al infracțiunii se realizează în scopul prevăzut de lege, în acest caz fapta comițându-se numai cu intenție directă, calificată prin scopul urmărit.

Curtea reține că analiza existenței infracțiunii prevăzute de art.132 din Legea nr.78/2000 trebuie să pornească de la dispozițiile referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu (a se vedea în acest sens Decizia nr. ###/2016 a Curții Constituționale a României), elementele constitutive ale acesteia fiind cele prevăzute de art. 297 alin. 1 din Codul penal, la care se adaugă condiția obținerii pentru sine ori pentru altul a unui folos necuvenit.

Infracțiunea prevăzută de dispozițiile art.132 din Legea nr.78/2000 prezintă trăsăturile constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu la care se adaugă condiția referitoare la obținerea de către funcționarul public, pentru sine ori pentru altul, a unui folos necuvenit. Pentru a deveni aplicabile aceste dispoziții este necesar să se constate mai întâi că faptele săvârșite întrunesc toate elementele de structură ale conținutului variantei-tip descrise de art. 297 din Codul penal.

Situația premisă ce stă la baza infracțiunii prevăzute de dispozițiile art.132 din Legea nr.78/2000 presupune întotdeauna constatarea întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în forma sa tip. Doar după constatarea existenței infracțiunii de abuz în serviciu în varianta-tip se poate trece la analiza îndeplinirii condiției speciale referitoare la urmarea imediată a acestei fapte, respectiv condiția ca subiectul activ al infracțiunii să fi obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit.

Cu referire la infracțiunea de abuz în serviciu, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. ###/2016, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin.(1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Neîndeplinirea unui act și îndeplinirea defectuoasă a unui act interpretat ca fiind efectuat prin încălcarea legii reprezintă modalități de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu. Privitor la îndatoririle legate de o anumită funcție sau de un anumit loc de muncă, există un complex de norme, unele cuprinse în acte normative cu caracter general, privind îndatoririle angajaților în genere, altele, în acte normative cu caracter special. Îndeplinirea unei atribuții de serviciu implică manifestarea de voință din partea persoanei în cauză, care se concretizează în acțiunile efective ale acesteia și care are ca scop ducerea la bun sfârșit/realizarea obligației prescrise. Realizarea acestui demers se raportează atât la un standard subiectiv/intern al persoanei care exercită atribuția de serviciu, cât și la un standard obiectiv. Standardul subiectiv ține de forul intern al persoanei respective, iar măsura în care acesta este atins ține de autoevaluarea acțiunilor întreprinse. Standardul obiectiv are ca element de referință principal normativul actului care reglementează atribuția de serviciu respectivă – în prezenta cauză fiind reprezentat de dispozițiile art. 54 lit. h, ale art. 86 alin. 2, ale art. 94 alin. 1 lit. m și ale art. 95 alin. 4 din Legea nr. 188/1999.

În continuare, infracțiunea de abuz în serviciu este o infracțiune de rezultat, astfel încât consumarea ei este legată de producerea uneia dintre urmările prevăzute de dispozițiile art.297 din Codul penal, și anume cauzarea unei pagube sau vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

Având în vedere survenirea incompatibilității numitului ##### în exercitarea funcției publice, incompatibilitate prevăzută de lege în temeiul căreia trebuia suspendat de drept raportul de serviciu al funcționarului public, nu se poate susține că plata drepturilor salariale aferente perioadei aprilie 2014 – iunie 2016 în cuantum de 100.951 lei (72.864 lei + 28.087 lei) a fost una legală. Drept urmare, prin realizarea acestor plăți nelegale succesive s-a produs prejudiciul în patrimoniul Primăriei municipiului Sighetu Marmației, existând un raport direct de cauzalitate între omisiunea inculpatului de a dispune suspendarea din funcție și plățile efectuate. Corespunde adevărului că numitul ##### a îndeplinit în continuare atribuțiile specifice funcției de director economic în cadrul Primăriei municipiului Sighetu Marmației, sumele de bani primite reprezentând contravaloarea muncii prestate, însă aceasta nu acoperă viciul de legalitate a plăților efectuate, atras de omisiunea inculpatului ##### de a dispune suspendarea din funcție.

Întrunirea conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 297 din Codul penal nu depinde de împrejurări străine și ulterioare conduitei inculpatului, împrejurări cum ar fi nesesizarea compartimentului juridic/resurse umane/secretarul general al Primăriei sau posibilitatea recuperării prejudiciului prin urmărirea unui debitor sau a moștenitorilor. Faptul că alte persoane au contribuit la producerea rezultatului nu prezintă relevanță în ceea ce privește răspunderea civilă delictuală a inculpatului #####, întrucât principiile ce reglementează acest tip de răspundere antrenată în cursul procesului penal pretind suportarea întregului prejudiciu de către inculpatul trimis în judecată, chiar dacă și alte persoane ar fi responsabile de producerea daunei, dar nu au fost cercetate sau trimise în judecată. Totodată, împrejurarea că prejudiciul ar putea fi recuperat de o altă persoană în baza legii nu înlătură răspunderea civilă delictuală a inculpatului.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională nu a realizat o suprapunere a elementului „pagubă” (regăsit în art.297 din Codul penal) cu cel de „folos necuvenit” (regăsit în dispozițiile art.132 din Legea nr.78/2000) în sensul aprecierii că cele două reprezintă noțiuni ce se asimilează. Dimpotrivă, Curtea Constituțională a analizat separat cele două elemente, tocmai pentru că acestea au o existență de sine stătătoare în contextul săvârșirii infracțiunii. Cu alte cuvinte, producerea pagubei, deși uneori se poate converti într-un folos necuvenit, nu este întotdeauna echivalentă cu obținerea acestui folos. De asemenea, cele două elemente nu se exclud reciproc, ci, din contră, doar după constatarea întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în forma sa tip, care presupune cauzarea pagubei sau vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se poate trece la a se constata dacă s-a obținut de către funcționar un folos necuvenit, fiind, în consecință, săvârșită infracțiunea prevăzută de art.132 din Legea nr.78/2000.

Referitor la sintagma „a obținut”, aceeași curte a observat că aceasta are, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, sensul de „a primit”, „a dobândit”, „a realizat”. În ceea ce privește folosul obținut din săvârșirea infracțiunii, curtea apreciază că acesta presupune orice avantaje patrimoniale, bunuri, comisioane, împrumuturi, premii, prestații de servicii în mod gratuit, angajarea, promovarea în serviciu, dar și avantaje nepatrimoniale, cu condiția ca acestea să fie legal nedatorate. Expresia „pentru sine ori pentru altul” se referă la destinația foloaselor, prin sintagma „pentru altul” legiuitorul înțelegând să incrimineze și o destinație colaterală, deviată a foloaselor obținute din săvârșirea acestei infracțiuni de către inculpat.

Critica inculpatului cu privire la inexistența prejudiciului nu poate fi primită raportat la caracterul nelegal al plăților efectuate din patrimoniul Primăriei municipiului Sighetu Marmăției, iar folosul obținut de numitul ##### este unul necuvenit având în vedere că nu mai întrunea condițiile privind ocuparea funcției de director economic în urma trimiterii sale în judecată pentru comiterea infracțiunilor de corupție și de serviciu în dosarele penale nr. #####/100/2014 și nr. #####/100/2014 ale Tribunalului ##### (incompatibilitate temporară).

Prin Decizia nr. ###/2016, Curtea Constituțională a impus în sarcina organelor judiciare necesitatea evaluării incidenței principiului minimeii intervenții a legii penale. Ea a constatat că „în prezent, orice acțiune sau inacțiune a persoanei care se circumscribe calităților cerute subiectului activ, indiferent de gravitatea faptei săvârșite, poate intra în sfera normei de incriminare. Această constatare determină Curtea să aibă rezerve în a aprecia că aceasta a fost voința legiuitorului când a incriminat fapta de abuz în serviciu. Aceasta cu atât mai mult cu cât Curtea constată că legiuitorul a identificat și reglementat la nivel legislativ extrapenal pârghiile necesare înlăturării consecințelor unor fapte care, deși, potrivit reglementării actuale se pot circumscribe săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, nu prezintă gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale.” (par. 76)... În concluzie, Curtea reține că sarcina aplicării principiului „ultima ratio” revine, pe de-o parte, legiuitorului, iar, pe de altă parte, organelor judiciare chemate să aplice legea. Astfel, instanța de contencios constituțional a apreciat că „responsabilitatea de a reglementa și aplica, în acord cu principiul anterior menționat, prevederile privind „abuzul în serviciu”, ține atât de autoritatea legiuitoare primară/delegată (Parlament/Guvern), cât și de organele judiciare — ministerul public și instanțele judecătorești —, indiferent dacă subiectul activ este acuzat conform unor reguli speciale de acuzare sau unor proceduri penale ordinare” (par. 80). Prin urmare, se poate considera că în mod implicit Curtea a considerat că faptele care prin efectele lor sunt lipsite de importanță ori sunt apte să atragă numai răspunderea disciplinară nu pot fi considerate fapte tipice de abuz în serviciu. (M ##### – Sinteze de drept penal. Partea specială, CH ##### București 2020, pag. 774-775).

Efectuând această analiză în prezenta cauză, instanța de control judiciar constată că urmarea conduitei inculpatului, respectiv menținerea în funcție a unei persoane incompatibile și producerea unei pagube în patrimoniul instituției angajatoare în cuantum de 100.951 lei nu poate justifica o atare concluzie, mai cu seamă că prin sentința penală nr. ###/14.10.2016 pronunțată în dosar nr. #####/100/2014 al Tribunalului #####,

definitivă prin decizia penală nr. ####/2017 a Curții de Apel Cluj s-a dispus condamnarea numitului ##### la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin.1 din noul Cod penal raportat la art. 132 din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 75 alin.2 lit.b și 76 alin.1 din noul Cod penal, a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere – aspect care ar fi atras încetarea de drept a raporturilor sale de serviciu potrivit art. 98 alin. 1 lit. f din Legea nr. 188/1999 și ar fi convertit incompatibilitatea temporară într-una definitivă.

În ceea ce privește infracțiunea de neglijență în serviciu – diferența față de infracțiunea de abuz în serviciu se distinge la nivelul laturii subiective – intenția în cazul abuzului în serviciu, respectiv culpa cu prevedere (ușurința)/ culpa fără prevedere sau simplă în cazul infracțiunii de neglijență în serviciu. Latura obiectivă a infracțiunii de neglijență în serviciu este formată, ca și la infracțiunea de abuz în serviciu, din elementul material, însoțit de o cerință esențială, urmarea imediată și legătura de cauzalitate dintre activitatea ilicită și rezultatul produs. Curtea reține, de asemenea, că elementul material al laturii obiective al infracțiunii de neglijență în serviciu presupune încălcarea din culpă a unei îndatoriri de serviciu de către un funcționar public sau de către o altă persoană încadrată în muncă prin cele două modalități normative, respectiv „neîndeplinirea” ori „îndeplinirea defectuoasă” a acesteia.

Pentru stabilirea corectă a încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului ##### o importanță deosebită o are stabilirea laturii subiective, respectiv a formei de vinovăție cu care a comis infracțiunile imputate (abuz în serviciu prevăzut de legea specială – intenție directă, abuz în serviciu – intenție directă/indirectă sau neglijență în serviciu – culpă).

În ceea ce privește săvârșirea unei infracțiuni printr-o inacțiune – astfel cum sunt formulate acuzațiile în prezentul dosar penal, curtea constată că legiuitorul a reglementat, în cadrul art.17 din Codul penal, săvârșirea infracțiunii comise prin omisiune, anterior aceasta fiind recunoscută de doctrina și practica judiciară, nefiind însă legal consacrată. În doctrină s-a arătat că, potrivit dispozițiilor art.17 din Codul penal, sunt susceptibile de a fi săvârșite prin inacțiune numai infracțiunile comise care presupun producerea unui rezultat material explicit în norma de incriminare. Cu toate acestea, doctrina a relevat faptul că nu toate infracțiunile comise care presupun producerea unui rezultat se pot considera săvârșite și prin omisiune. În acest sens s-a precizat că infracțiunile comise care pot fi săvârșite prin omisiune sunt acele infracțiuni de rezultat, adică cele care produc un rezultat material, la care omisiunea echivalentă acțiunii nu este expres prevăzută în norma de incriminare.

Factorul intelectual specific intenției (indiferent de modalitatea sa) - exprimat prin termenul „prevede” - presupune, întotdeauna, că făptuitorul își dă seama că o anumită conduită a sa va produce un anumit rezultat; el reclamă existența, în psihicul autorului, a unei reprezentări prealabile, cât mai exacte, a conținutului acțiunii efectuate, a împrejurărilor în care se desfășoară, a altor condiții ale laturii obiective, atunci când ele sunt prevăzute în norma de incriminare ca elemente ale infracțiunii în forma sa tipică.

În cazul intenției indirecte (întâlnită în cazul faptelor care pot produce cel puțin două rezultate), factorul conștiință presupune ca făptuitorul să aibă reprezentarea atât a

rezultatului pe care îl dorește (și care poate fi licit), cât și a celui pe care nu îl urmărește, dar a cărui producere este posibilă și acceptată de autor. Prin urmare, și în cazul acestei modalități a intenției, făptuitorul are reprezentarea mentală a ambelor rezultate ale conduitei sale, implicit, a circumstanțelor în care acționează și care pot influența configurația urmărilor faptei.

În ipoteza în care nu cunoaște sau cunoaște eronat conținutul acțiunii pe care o efectuează, inclusiv elementele colaterale *verbum regens*, dar atașate în mod necesar laturii obiective (cum este cazul și în prezentul dosar), făptuitorul nu prevede consecințele faptelor sale. În această ipoteză, atitudinea sa psihică reprezintă expresia fie a unei alte forme de vinovăție (culpa simplă), fie, după caz, a cauzei de neimputabilitate prevăzute de art. 30 Codul penal.

În situația în care făptuitorul nu prevede rezultatul faptei sale, deși acesta trebuia și putea să îl prevadă, atitudinea sa psihică este specifică culpei simple sau fără prevedere (neglijența). Lipsa prevederii rezultatului înseamnă că făptuitorul, deși a executat integral acțiunea ce constituie *verbum regens*, nu a avut reprezentarea urmărilor produse. În acest caz, răspunderea sa penală intervine numai dacă el trebuia și putea să prevadă rezultatul.

Obligația de prevedere rezultă, de regulă, din actele normative care reglementează executarea anumitor funcții, profesii, meserii sau activități; ea poate fi dedusă și din utilizarea criteriului obiectiv de analiză a împrejurărilor în care s-a săvârșit fapta, pentru a se determina dacă un om normal și atent din categoria făptuitorului avea posibilitatea să prevadă rezultatul faptei.

Posibilitatea concretă de prevedere - criteriul subiectiv - trebuie determinată pe baza unei evaluări a trăsăturilor și aptitudinilor individuale ale inculpatului, respectiv particularități psihofizice, intelectuale, profesionale, raportate la momentul și condițiile concrete în care s-a comis fapta.

Omiterea de către inculpatul ##### în calitatea sa de primar de emiteră a deciziei de suspendare a numitului ##### la momentul trimiterii în judecată ar fi realizat conținutul infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 132 din Legea nr. 32/2000 numai în ipoteza în care acesta conștient fiind de obligația stabilită de lege în sarcina sa ar fi refuzat să o aducă la îndeplinire tocmai pentru a se asigura de producerea rezultatului (obținerea de către ##### a folosului material reprezentat de salariu și crearea pagubei în patrimoniul Primăriei Sighetu Marmăției), doar în acest caz fapta putând fi comisă cu intenție directă.

Omiterea de către inculpatul ##### în calitatea sa de primar de emiteră a deciziei de suspendare a numitului ##### la momentul trimiterii în judecată ar fi realizat conținutul infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 din Codul penal numai în ipoteza în care ar fi cunoscut obligația prevăzută de lege, ar fi avut reprezentarea creării unui prejudiciu în patrimoniul Primăriei și, în pofida acestor împrejurări, ar fi acceptat din diferite motive să-l mențină în funcție pe funcționarul incompatibil, manifestând indiferență față de starea de pericol astfel creată, doar în acest caz fapta putând fi comisă cu intenție indirectă.

Or, o atare derulare obiectivă a evenimentelor nu a fost confirmată probator. Dimpotrivă, reconstituirea ideologică a împrejurărilor în care s-au derulat evenimentele a

reliefa teza contrară, a cunoașterii greșite a obligației prevăzută de lege și, implicit, a momentului de la care intervenea incompatibilitatea funcționarului public - aceste ultime două elemente fiind esențiale pentru existența infracțiunii analizate.

O atare necunoaștere/cunoaștere greșită a dispozițiilor legale este, incontestabil, urmarea culpei inculpatului care, raportat la criteriul obiectiv, trebuia să prevadă că, în exercitarea atribuțiilor de primar, avea obligația de a acționa în concordanță cu obligațiile expres prevăzute de art. 95 alin. 4 raportat la art. 94 alin. 1 lit. m din Legea nr. 188/1999, iar omisiunea de a-și îndeplini aceste atribuții poate avea ca urmare producerea unui prejudiciu.

Astfel, faptul că nu a inițiat demersurile de suspendare a directorului economic (funcționar public) la momentul la care a aflat în mod oficial despre incompatibilitatea apărută (17.04.2014 și 06.08.2014), în circumstanțe de natura celor existente în speță, determină calificarea atitudinii subiective a autorului ca fiind specifică culpei simple.

Pentru a ajunge la această concluzie, curtea a reținut modalitatea în care se desfășura în mod obișnuit activitatea în cadrul Primăriei municipiului Sighetu Marmației, așa cum a reieșit din declarațiile inculpatului și ale martorilor audiați în cursul urmăririi penale și a judecății (în fond și în apel), caracterizată printr-o colaborare strânsă între toate compartimentele instituției. Este adevărat că anterior ##### ##### a semnat dispoziții de suspendare a raporturilor de serviciu, dar ele au fost inițiate de către compartimentele cu atribuții în acest sens și au fost determinate de apariția unor situații care impuneau formularea unei solicitări în acest sens, o analiză de oportunitate, niciuna dintre acestea neimpunând suspendarea de drept a funcționarului public, ci doar facultativă/la cerere.

În plus, în momentul în care a fost sesizat (ex. Secretarul general cu privire la incompatibilitatea directorului economic în perioada desfășurării campaniei electorale, autoritățile judiciare cu privire la constituirea de parte civilă a UAT sau de desemnare a unui reprezentant legal, etc.) inculpatul a avut o atitudine pro-activă, respectiv a efectuat demersurile necesare pentru soluționarea celor indicate.

Toate aceste aspecte reprezintă elemente care conturează din punct de vedere subiectiv existența unei culpe în îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege, sub imperiul căreia a acționat inculpatul, context în care curtea conchide că, în circumstanțele concrete ale speței, conduita inculpatului ##### ##### se circumscrie infracțiunii de neglijență în serviciu prevăzută de art. 298 alin. 1 din Codul penal (două infracțiuni raportat la existența a două situații de incompatibilitate temporară a funcționarului public ##### #####, infracțiuni continue, comise prin omisiune).

Drept consecință, curtea va schimba încadrarea juridică a infracțiunii reținută în sarcina inculpatului din abuz în serviciu, asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 35 alin.1 C.pen.(2 acte materiale) în două infracțiuni de neglijență în serviciu prevăzute de art. 298 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal.

În continuare, instanța de control judiciar constată că la baza prezentului dosar a stat un denunț „inform”, pretins formulat de către 19 consilieri locali și înregistrat la 16.09.2015 la Direcția Generală Anticorupție și la Direcția Națională Anticorupție –

Serviciul teritorial Cluj, prin care erau sesizate organele de cercetare penală cu privire la mai multe fapte, pretins a fi comise de primarul #####, între care la pct. 1 se solicită cercetarea și condamnarea primarului municipiului Sighetu Marmăției pentru comiterea faptei de abuz în serviciu constând în menținerea în funcție a directorului economic după trimiterea lui în judecată (filele 3-5 vol. I dosarul de urmărire penală). A fost format dosarul penal nr. ###/P/2015 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul teritorial Cluj pentru verificarea informațiilor din cadrul sesizării penale, iar prin ordonanța din 23.09.2015 s-a dispus reunirea dosarului la cel cu nr. ###/P/2015 privind pe aceeași persoană (fila 48-59 vol. I dosarul penal ###/P/2015). Prin ordonanța procurorului din data de 06.07.2020 în dosarul penal nr. ###/P/2015 al DNA – ST Cluj, BT ##### Mare s-a dispus clasarea cauzei în temeiul art. 315 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. a și b teza I din Codul de procedură penală pentru faptele care au făcut obiectul sesizărilor penale, cu excepția pct-lui 1 din plângerea înregistrată la data de 16.09.2015.

La două zile după soluționarea dosarului penal nr. ###/P/2015, respectiv la data de 08.07.2020 a fost întocmit un proces-verbal de sesizare din oficiu cu privire la săvârșirea faptelor care fac obiectul cauzei, fiind înregistrat dosarul penal nr. ##/P/2020 (filele 1-2 dosarul de urmărire penală).

Prin ordonanța procurorului din data de 08.07.2020 s-a dispus începerea urmăririi penale in rem cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal (filele 13-15 dosarul de urmărire penală), iar prin ordonanța procurorului din data de 13.07.2020 s-a dispus începerea urmăririi penale sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., iar prin ordonanța procurorului din data de 27.08.2020 s-a dispus schimbarea încadrării juridice și efectuarea în continuare a urmăririi penale față de ##### pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 35 alin.1 C.pen.(2 acte materiale) – filele 192 – 197 dosarul de urmărire penală.

Din cele anterior precizate rezultă în primul rând că a trecut o perioadă de 6 ani de la momentul încetării inacțiunii inculpatului ##### (iunie 2016) și până la momentul tragerii sale la răspundere penală (rămânerea definitivă a hotărârii penale), situație în care devin aplicabile dispozițiile art. 154 alin. 1 lit. d din Codul penal în baza Deciziei nr. ###/2022 a Curții Constituționale, raportat la maximumul de 3 ani închisoare prevăzut pentru comiterea infracțiunii de neglijență în serviciu – având în vedere schimbarea de încadrare juridică dispusă prin prezenta decizie.

Un alt aspect care trebuie punctat în prezenta cauză este reprezentat de atitudinea organelor de urmărire penală care au cunoscut despre comiterea prezentelor fapte încă din data de 16.09.2015 și nu au întreprins vreun demers pentru a le stopa și, implicit, de a reduce quantumul prejudiciului cauzat prin conduita omisivă a inculpatului.

Important de subliniat este și modalitatea în care a fost soluționat dosarul penal nr. ##/P/2020 al Direcției Naționale Anticorupție – Biroul teritorial ##### Mare, creat în urma

formulării de către ##### a unui denunț cu privire la fapte asemănătoare, comise de numitul Scubli ##### – primar din 25.06.2016 al municipiului Sighetu Marmației, respectiv pentru omisiunea acestuia de a dispune suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale aceleiași funcționar public ##### în perioada 25.06.2016 – 19.04.2017 (dată la care a intervenit încetarea de drept a raporturilor de serviciu prin condamnarea definitivă la pedeapsa închisorii).

Pentru toate aceste motive va admite apelul formulat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj - Biroul Teritorial ##### Mare împotriva sentinței penale nr. # din 17 ianuarie 2022 a Tribunalului #####, pe care o va desființa în întregime și, rejudecând:

În temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală dispune schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care inculpatul ##### a fost trimis în judecată din infracțiunea de abuz în serviciu, asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 35 alin.1 C.pen. (2 acte materiale) în două infracțiuni de neglijență în serviciu prevăzute de art. 298 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal.

În temeiul art. 396 alin. 6 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. f și la art. 17 alin. 2 din Codul de procedură penală dispune încetarea procesului penal ca urmare a împlinirii termenului de prescripție prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. d din Codul penal.

În temeiul art. 397 alin. 1 din Codul de procedură penală raportat la art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală obligă inculpatul ##### la plata către partea civilă Primăria municipiului Sighetu Marmației a sumei de 100.951 lei reprezentând prejudiciul cauzat prin comiterea infracțiunilor de neglijență în serviciu.

Menține măsura sechestrului asigurator dispusă prin ordonanța procurorului din data de 27.08.2020 în dosarul 66 /P/2020 al DNA - Biroul Teritorial ##### Mare cu privire la bunurile inculpatului până la concurența sumei de 100.951 lei, în vederea reparării pagubei produse prin comiterea infracțiunilor care au făcut obiectul prezentului dosar.

În temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură penală obligă inculpatul la plata sumei de 1000 lei reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat în faza de urmărire penală și de judecată în fond.

În temeiul art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina acestuia.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
IN NUMELE LEGII
D E C I D E:

În temeiul art. 421 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală admite apelul formulat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj - Biroul Teritorial ##### Mare

împotriva sentinței penale nr. # din 17 ianuarie 2022 a Tribunalului #####, pe care desființează în întregime și, rejudecând:

În temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală dispune schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care inculpatul ##### a fost trimis în judecată din infracțiunea de abuz în serviciu, asimilată infracțiunilor de corupție, prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 35 alin.1 C.pen. (2 acte materiale) în două infracțiuni de neglijență în serviciu prevăzute de art. 298 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal.

În temeiul art. 396 alin. 6 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. f și la art. 17 alin. 2 din Codul de procedură penală dispune încetarea procesului penal ca urmare a împlinirii termenului de prescripție generală prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. d din Codul penal.

În temeiul art. 397 alin. 1 din Codul de procedură penală raportat la art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală obligă inculpatul ##### la plata către partea civilă Primăria municipiului Sighetu Marmației a sumei de 100.951 lei reprezentând prejudiciul cauzat prin comiterea celor două infracțiuni de neglijență în serviciu.

Menține măsura sechestrului asigurator dispusă prin ordonanța procurorului din data de 27.08.2020 în dosarul 66 /P/2020 al DNA - Biroul Teritorial ##### Mare cu privire la bunurile inculpatului până la concurența sumei de 100.951 lei, în vederea reparării pagubei produse prin comiterea infracțiunilor care au făcut obiectul prezentului dosar.

În temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură penală obligă inculpatul la plata sumei de 1.000 lei reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat în faza de urmărire penală și de judecată în fond.

În temeiul art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea deciziei la dispoziția inculpatului, a părții civile și a procurorului prin mijlocirea grefei instanței, azi, 17.06.2022.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

#####

#####

GREFIER

#####

Red.###/Tehn.##/17.06.2022

Jud.#####: ### #####

LUMEA JUSTITIEI